

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu de Sant Just Desvern

Núm. 310
Gener/Febrer

2014

*Sortint de l'Aiguille du Midi, amb el massís del Mont Blanc
als nostres peus. Foto de Manu Llabrés.*

www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 10 gener 2014

Conferència «La mineria de ferro i les fargues catalanes» per Marta Sancho

— 12 gener

Excursió a Sant Julià del Mont (Garrotxa) amb sortida del Parador a les 7 h

— 19 gener

Matinal a la vall de la riera de Sta. Maria de Cervelló (Ordal) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 25 gener

Excursió del Grup Veterà a Sant Pere de Queralt (Noguera)

— 2 febrer

Excursió matinal al centre del massís de Garraf (Garraf) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 7 febrer

Conferència «El boom de la mineria en la primera meitat del s.XX: Pirineus i Priorat» per Joan Carles Melgarejo

— 8 febrer

Excursió del Grup Veterà al Costabona (Ripollès)

— 9 febrer

Excursió a Falset i mines de Bellmunt (Priorat) amb sortida del Parador a les 7 h

— 14 febrer

Xerrada sobre la Marxa Nòrdica a càrrec de Sergi Garcia de Bendhora, a les 20 h

— 16 febrer

Matinal literària al Roc de l'Avi de Llavaneres (Maresme) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 22 i 23 febrer

Sortida a la neu amb activitats d'esquí alpí i raquetes al refugi Bages del Port del Comte (Solsonès)

— 1 març

Assemblea General Ordinària a les 18.30 h

— 2 març

Excursió matinal a Piera (Anoia) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 7 març

Conferència «El salí de Cardona i les mines de potassa» per Albert Fàbrega

— 9 març

Excursió a Cardona (Bages) amb sortida del Parador a les 7 h

— 2 març

Excursió matinal a la balma i turó de l'Espluga (Obac) amb sortida del Parador a les 7 h

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre al local de la SEAS, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions del Grup Veterà tenen horaris de sortida variables.

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

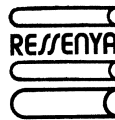
Art Floral i Interiorisme

FLORETO

Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

LLIBRERIA RESSENYA
Creu 54. Tel 933710843

IMMACULADA AMAT / JUST AMIGÓ / MARCEL·LÍ CAMATS / FRANCESC HOMEDES

A CHAMONIX, A LA CERCA DE LA TRAÇA

Manu Llabrés i Laguarda

Benvolguts companys de la SEAS, em confesso traçaferit. Els traçaferits busquem racons nevats, pendents nevades, poc transitades, on poder deixar la nostra petjada efímera a la neu. Pot semblar una versió *pija* de l'esquí de muntanya, però també hi ha molt d'amor per la muntanya, per la descoberta, per les sensacions que ens arriben des dels peus solcant la neu.

Aquest cop la meva passió m'ha dut fins a Chamonix, al Mont Blanc. Aquesta crònica només pretén compartir amb vosaltres aquestes bones estones a la muntanya. Ja se sap, les coses bones, compartides, sempre són més bones.

Divendres 8 de març, arribem a Chamonix, ja és negra nit. Els guies ens esperen des de fa una mitja hora. Demà: Aiguille du Midi, Vallé Blanche, Mer de Glace. Aquests noms mítics em fan posar la pell de gallina i a la nit no em deixaran dormir bé.

A l'hivern o a l'estiu, val la pena venir aquí. A buscar la traça, a ser testimoni d'un panorama corprenedor, magnífic, monumental. No tenim res més gran en aquesta part d'Europa. Des del mateix poble de Chamonix, a poc més de 1.000 metres d'alçada sobre el nivell del mar s'albira l'Agulla del Migdia il·luminada a l'albada, enfilada al cap d'amunt d'una paret vertical de pedres i arbres i neu,

La carena de sortida de l'Aiguille du Midi. Foto de Manu Llabrés.

senyalant el cel infinit. I més enrere també es veu el nostre sostre a 4.840 m, el cim del Mont Blanc, encimbellat sobre glaceres i neus, sabedor del seu poder i bellesa. Visió inspiradora.

Però mirant més a prop nostre veiem gent a les terrasses, com les de París, badant com si res, botigues caríssimes a l'espera dels russos carregats d'euros, edificis senyorials, hotels exclusius. Sí, companys, Chamonix té tot això i alguna cosa més que oblidó.

Però tornem a la traça de què us parlava. Dissabte al matí, ens llevem ben d'hora, ben d'hora, a esmorzar i cap al telefèric. Aquí hi ha molta gent, però la muntanya

A Courmayeur, reposem forces contemplant el Glacier du Miage (Massís del Mont Blanc). Foto de Montse Llenas.

del Mont Blanc és prou gran per a tots. En un quart d'hora, si fa o no fa, superem un desnivell de gairebé 3.000 m. Fa esgarri-far només de pensar-hi. Som dels primers en arribar a l'Aiguille du Midi (3.842 m), però els nostres guies, que ja n'han vist de tots colors, ens deixen temps per a fotos i contemplar les vistes espectaculars des dels diversos miradors: si a algú li ha d'agafar mal d'alçada, millor que sigui ara, abans de trepitjar la neu. El cim del Mont Blanc queda tapat per alguns núvols tossuts, però davant els nostres ulls podem contemplar una immensitat blanca, que ens espera serena (nosaltres no ho estem gens, de serens). Més enllà, cap al sud, cims mítics dels Alps italians. Als nostres peus, Chamonix convertit en una maqueta de joguina. A l'estiu funciona un telecabina que du des d'aquest punt fins a la Punta Helbronner (3.462 metres), ja en territori italià, tot voleiant pel damunt de les glaceres. Una experiència molt recomanable.

Cada grup amb el seu guia. Equipats amb ARVA, pala, sonda, arnés, ens encordem per baixar la cresta. Una sòlida barana ja protegeix de la timba, però així encordats ens sentirem més segurs. Tot i tenir cua de gent davant nostre, avancem prou ràpid.

Quan ens calcem els esquís, arriba el moment tan esperat. Abans de res, recordatori de les mesures de seguretat per transitar per la glacera. El guia ens mena cap a l'esquerra, buscant la verticalitat (ja ens ha clissat). Fa poc fred i la neu està transformada, malgrat la considerable alçada a què ens trobem. Tot i que fa ja alguns dies que no ha nevat, el guia troba raconets i aconseguim deixar alguna traça nova, la nostra petjada al Mont Blanc. El guia ens mostra la Dent du Géant. Diu que aquest és el seu despatx. Jo penso en el meu: ordinador, paperassa i una foto de traces penjada a la paret. No és ben bé el mateix.

L'espectacle d'aquesta muntanya és magnífic, malgrat que les condicions de la neu no són les millors. Embadalits, emocionats de ser on som, seguim al guia, un llom darrere l'altre s'escola sota els nostres esquís. Al migdia parem a dinar al refugi del Requin a 2.516 m (*requin* = tauró en francès; un tauró per aquestes contrades?), amb una vista espectacular sobre una paret vertical per on es precipita i s'esquerda la glacera, la Mer de Glace ja és aquí. Seracs i gel trencat ens fan prendre consciència del que estem trepitjant.

Quan continuem ens mostren el famós i difícil Pas de Chèvre, però no hi podem passar aquest cop per falta de neu. Se-

guint a baix veiem la terminal del tren de Monteverdi a 1.913 m, que mena els turistes àvids de contemplar la magnificència de la Mar de Glaç i dels cims que l'envolten. Quan es va inaugurar l'any 1908, arribava a tocar del glaç. Amb el canvi climàtic, la glacera es va anar encogint i l'any 1982 es va construir un telefèric que salvés el desnivell d'uns 100 m d'alçada que separava la glacera encogida respecte a l'estació de tren. Però a dia d'avui, cal pujar uns 300 graons per arribar a l'estació inferior d'aquest telefèric. El glaç ha retrocedit altres 50 metres més d'alçada. Contemplar aquest desnivell de 150 m i intentar imaginar-lo tot ple de gel em resulta impossible. És aquella mena de cosa que, per molt que t'expliquin, fins que no la tens davant els teus ulls, no et fas ben bé la idea, no te l'acabes de creure, i amb prou feina, tot i així.

Hem baixat esquiant un desnivell de 2.600 m, on més es pot fer això? Després d'unes *bières* a la tarda, els guies ens proposen anar l'endemà a provar sort a la banda italiana del massís, a Courmayeur, extrem nord de la Vall d'Aosta. Allà podem trobar pales orientades al nord que conservin la neu en bon estat i poder fer traça, traçaferits!

El diumenge paguem la tarifa del túnel del Mont Blanc, al seu costat, la del túnel del Cadí sembla irrisòria: 52 euros en cada sentit! Sort que anem en un minibus de 9 places i la guia Cécile té una targeta de descompte (una de les 15 guies femelles, entre un univers d'uns 500 guies a França, tot un privilegi i un caràcter terrible). Aquí, a Courmayeur, hi ha molta menys gent i els guies ens menen per bon camí. Arribats a la Cresta Youla, fitant la

Traces, traces, traces. Foto de Manu Llabrés.

cara sud del Mont Blanc, ens esmunyim per sota una tanca amb un avís de perill més enllà (cal fer aquesta mena de coses per trobar la traça) i després d'un flanqueig considerable trobem bona neu i sense trepitjar. L'alegria es desferma al grup i els crits d'entusiasme fan témer que provoquem un allau, que per sort no arriba.

Repetim aquest descens diverses vegades, sempre amb noves variants, per *couloirs*, pendents oberts, sempre satisfactori. A l'hora de dinar es nota que som a Itàlia, perquè el refugi del dinar sembla més aviat un *txiringuito* de platja: música disco, cambres que et treuen a ballar i ... porcella rostida a la llenya. *Mamma mia!* Si veniu a l'estiu i no goseu fer sencer el Tour du Mont Blanc, que és molt llarg (entre 7 i 10 dies de marxa, més de 215 Km i uns 10.000 m de desnivell, passant per França, Itàlia i Suïssa), podeu triar la banda italiana per començar, que segur que us hi divertireu més.

Ens diuen que aquesta nit s'espera neu, però no en fa la cara. Ha fet molt de sol tot

Les esquerdes d'Altra Món d'Argentières. Foto de Montse Llenas.

el dia i el cel segueix serè quan es fa fosc. Compres a Chamonix, tafanejar una mica, estirar les cames, a sopar i a dormir.

L'endemà al matí el miracle s'ha produït: no sols ha nevat, si no que continua nevant. L'excitació ens domina. Quan arriben els guies ens troben esperant-los, tot a punt per marxar, sense perdre ni un minut. Avui anirem a Grands Montets, ben a prop. Si la visibilitat millora, podrem baixar per la glacera d'Argentières, un altre indret mític.

El telefèric ens deixa a la cota 3.275. La visibilitat és reduïda, però la neu és excel·lent. Han caigut uns 30 cm de neu i està gairebé tot per trepitjar. Quatre traçaferits som els que ens endinsem en aquestes condicions. Malgrat la boira i la nevada que no s'atura, els esquís llis-

quen alegres, alguns tracen camins discrets, d'altres agosarats. No ens podem creure la sort que hem tingut.

Després d'un parell de llargues baixades, sembla que la nevada es retira i el sol vol sortir. A la tercera pujada, en arribar de nou a la cota 3.275, sortim del telefèric i el sol ens saluda descarat. Sota els nostres ulls una extensió de neu nova, impol·luta, ens espera a la sortida. La mala visibilitat no havia permès explorar aquell vessant. Corre cuita, tots de cap a estrenar la baixada. És sensacional. El clàssic «això és millor que el sexe!» no es fa esperar (la discussió aprofundida d'aquesta opinió queda fora de l'àmbit d'aquesta crònica). El cas és que això és massa. Enfol·lim. Vivim en persona aquelles imatges idíl·liques d'esquiadors fent traça que ens presenten els mitjans. Cal ser-ne el protagonista.

En acabar, encara ens queda temps per fer un altre descens, aprofitant la millor visibilitat, finalment podem dirigir-nos cap a la glacera d'Argentières. Abans de venir aquí, altres companys ja m'havien advertit que aquest era el seu descens preferit i bé que ho he entès: verticalitat, amplitud, panorama ... llisquem ben a prop d'esquerdes d'una bellesa perillosa. Em recorden les sirenes d'Ulisses, ens piquen l'ullet seductores amb la seva gamma interminable de blaus i transparències, de reflexos. Cal venir a veure-ho. A l'estiu s'hi ha de poder venir caminant fins aquí. El contrast d'aquesta massa glaçada amb l'entorn de muntanya esponerosa no et pot deixar indiferent.

Més informació a:
www.chamonix.com

RENOVACIÓ DE LA SENYALITZACIÓ DEL PR-C 164

Ferran de la Fuente i Rigla

Farà uns tretze anys se'ns va demanar als centres excursionistes del Baix Llobregat, a instàncies d'algun departament de la Generalitat (possiblement Turisme), la creació d'uns itineraris circulars per les rodalies dels pobles de la comarca, els quals tindrien la consideració de PR (Petit Recorregut). Només dos centres excursionistes del costat sud de la serra de Collserola vam respondre aquesta iniciativa, el GEPS de Sant Feliu i la SEAS de Sant Just.

Tenint en compte el meu coneixement dels camins de la Vall de Sant Just, per haver projectat el recorregut de les diverses Caminades Populars de la SEAS celebrades, la Junta va considerar que jo era la persona més indicada per fer aquesta tasca, la qual vaig acceptar d'immediat.

L'itinerari —com era lògic— es va projectar dins de la Vall i la denominació del recorregut seria el de PR-C 164. Masies com can Candeler i can Cortès; fonts com la de la Beca i la del Rector; turons com el de Sant Pere Màrtir, el d'en Corts, la Coscollera i la Penya del Moro; colls com el del Portell, el de Can Cuiàs i de Can Solanes, són punts per on aniria el PR aprofitant els camins més característics de l'extensa xarxa que hi ha a la Vall.

El recorregut de Sant Feliu va rebre la denominació de PR-C 165 i tot i que no hi

El PR-C 164 a la Penya del Moro amb el Turó Rodó i la Coscollera al fons. Foto de Jordi Gironès.

Pal situat al coll de Can Solanes amb indicacions dels diversos indrets i camins senyalitzats, entre ells el del PR-C 164. Foto de Jordi Gironès.

va haver cap contacte ni acord amb el GEPS, per raons purament geogràfiques ambdós itineraris tenen algun tram coincident entre la Penya del Moro i el puig de la Coscollera, essent perfectament complementaris abastant el perímetre comprès entre Sant Feliu, Santa Creu d'Olorda, coll de les Torres, turó d'en Corts, Sant Pere Màrtir, Sant Just i la Penya del Moro, fent possible combinar diversos itineraris de diferent durada.

Cenyint-me al PR-C 164, remarcaré que aquest escrit arriba tard ja que, si no

recordo malament, tret d'algun escrit breu publicat al butlletí anunciant la senyalització del PR, mai no s'ha parlat del seu recorregut detingudament. Acepto la responsabilitat que em pertoca ja que hauria de ser la persona més indicada per fer públic, en el seu moment, l'enllestiment d'aquest itinerari.

Aprofitant l'ocasió de la recent renovació i ampliació de la senyalització del PR (originalment estava senyalitzat en un sol sentit de la marxa a l'inrevés de les agulles del rellotge), i sense descriure l'itinerari perquè a hores d'ara és probable que tots l'hagueu fet en alguna ocasió, us informo que, a part de millorar-lo amb diversos pals nous eliminant-ne d'inútils, s'ha corregit la col·locació d'altres per fer-los més entenedors i també s'ha modificat el recorregut en un indret on havia desaparegut el camí a causa de l'aportació de materials del torrent de la font del Ferro i del ràpid creixement de la vegetació de l'entorn; i en un altre lloc per l'entossudiment d'alguns individus per esborrar o canviar la direcció de l'itinerari provocant la pèrdua del tram original per manca d'utilització i reforestació del camí.

Ara és possible fer el recorregut en sentit invers sortint per la urbanització Bellsoleig vers el coll de Can Solanes i la Penya del Moro i seguir la senyalització fins a can Candeler. Recórrer l'itinerari suposa un temps de tres hores i vint minuts, i la pujada optativa des del coll del Portell fins al puig de Sant Pere Màrtir comportarà dotze minuts més de durada.

EL MONTMAGASTRE

Francesc Riera i Prenafeta

Ja fa anys que enfilant la carretera que des d'Artesa de Segre puja al coll de Comiols, em cridava l'atenció una muntanya de forma punxeguda amb una airosa edificació gairebé al seu cim, talment com si es tractés d'un castell de pel·lícula. De fet no anava gaire errat, etimològicament segons Corominas el topònim deriva del llatí *mamma castris*, és a dir «el castell de la mamella». Així que un bon dia d'agost, aprofitant que aquesta muntanya forma part del repte dels 100 cims proposat per la FEEC, vàrem decidir anar-hi expressament.

Per arribar-hi deixarem l'esmentada carretera L-512 al quilòmetre 8, on a mà dreta hi ha l'indicador de Montmagas-

tre cap a on ens dirigirem. Uns sis-cents metres abans d'arribar al petit nucli poblacional, de fet quatre cases mal comptades, aparcarem sota cal Donzell i iniciarem el camí de pujada per una pista que mena a cal Badia, masia la qual deixarem a l'esquerra per seguir durant uns tres-cents metres més la pista que de cop i volta desapareix enmig d'un camp. Seguim per aquest camp, sempre vorejant-lo per l'esquerra, i atents a un corriol ben marcat que al poc apareixerà entre la vegetació. Un cop localitzat el sender, a mesura que anem pujant podrem escollir entre anar de dret cap al magnífic edifici que fa estona ens observa damunt nostre, o bé seguir mig embardissant-nos per anar a veure les ruïnes de l'antic poble. No cal dir l'opció que nosaltres vàrem escollir: les bardisses. Des d'aquí i trespant entre les pedres de les cases enrunades i els troncs de les heures que les bressolen, vàrem tornar a trobar un corriol que ens duria, ara sí, a la canònica de Sant Miquel de Montmagastre.

Visió del Montmagastre des de ponent. Foto de Francesc Riera.

«A 24 DE 7TEMBRE ANY 1643 PAER IVAN MIR»: així resa la dovella del portal d'entrada a les despulles d'aquest imponent conjunt romànic, del qual podem veure les parets, el rosetó de pedra sobre el portal, l'absis, i l'altiu campanar que caracteritza la silueta de lluny estant. També podrem davallar a la cripta utilitzada segurament com a rebost, i on trobarem també antigues cisternes emprades probablement per a l'emmagatzematge d'aigua, vi i oli. D'altra banda posa de mala llet, i disculpeu l'expressió, veure les restes de pintures murals totalment desfigurades per les inscripcions punxonades al damunt, moltes d'elles fetes a mitjans segle passat pels mateixos veïns segons sembla pels cognoms: Badia, Gardela, Vilalta, entre d'altres.

Des de dins l'església, i passant pel pany de mur enderrocat del darrere i la torre de l'antic campanar, en cinc minuts pugem entremig de mates de farigola i te de roca fins al cim del Montmagastre, de 762 m d'altitud i amb la corresponent fita cilíndrica de formigó com a vèrtex geodèsic on, si el dia acompanya, tindrem unes vistes excel·lents, sobretot si mirem cap a septentrí (Montsecs, Comiols, Port del Comte, etc). I amb una mica de sort gaudirem del pas dels voltors que volen a l'alçada dels nostres ulls, amatents sobretot al que passa a les planes inferiors, a l'igual que els antics habitants del castell que coronava la muntanya, documentat ja per fonts àrabs l'any 1003, i del qual en queden uns pocs vestigis per damunt del poble antic.

Baixarem pel mateix caminet per on hem pujat, tot i que en arribar a l'alçada del poblet enrunat, el deixarem a mà esquerra i seguirem davallant per un corriol ben

aparent fins a trobar la pista i arribar al cotxe.

Si volem acabar de donar un tomb pels voltants, sense pujar al vehicle, a poques passes per la carretera en direcció al poblet, i a mà dreta, hi ha un rètol que ens indica l'existència d'un dolmen. Efectivament és relativament a prop, però us caldrà un cop de sort i bones dots d'observació per a trobar-lo.

En trobar-se en ple front del Segre, la zona va patir els estralls de la darrera guerra civil, i a part de tristes històries que hom explica del pas de les tropes per les masies de l'indret, encara avui podem anar a veure les trinxeres en ziga-zaga que s'endevinen al vessant nord-est de la muntanya, excavades probablement pels soldats de la 26 Divisió de l'XI Cos d'Exèrcit Republicà per aturar l'avanç franquista, missió en què no reeixiren car el dia 31 de desembre una agrupació d'infanteria de la 150 Divisió del CE d'Urgell ocupà la cota del Montmagastre. Com a curiositat comentarem que en Santiago Bernabeu en aquells moments era un caporal enquadrat en aquesta Divisió franquista. També dins l'antic terme hi trobarem alguns búnquers, uns a la zona de la cruïlla amb la carretera d'Artesa a Tremp, i els altres pel camí de Folquer, prop de cal Reig. I per finalitzar si ens atensem fins a la propera capella de Sant Josep, en ruïnes, a tocar de la masia de cal Fuster de l'Oliva, encara es pot llegir una inscripció que diu COLUMNA (dibuix) MUNICIONES. El dibuix intermedi és el corresponent a una granada flamígera, corresponent a l'emblema de l'artilleria.

Excursió realitzada el mes d'agost d'enquany per Xavier Montón, Griselda Muñoz, Maribel Romea i Francesc Riera.

UN MATÍ PEL BERGUEDÀ

Joaquim Carbonell i Calders

Situa't lector. Dia 27 d'agost de 2013. Bona jornada d'estiu. Cel clar, nit estelada amb ambient xafogós, de dia un sol de justícia, calor, mandra, ganes de no fer res... Res? Doncs res d'això! De bon matí prenem el vehicle i cap al Berguedà. Núvols, boira, roines, fresca durant tot el camí fins a topar amb els primers contraforts de la comarca. Allí encara més per afegir-hi, negres nuvolots, muntanyes tapades, humitat... Tirem amunt o ho deixem córrer? Endavant! va dir l'esperit. Volíem anar-hi, un punyent deure ens hi esperonava i vers el nostre destí vam fer cap. Calia lligar una matinal, la darrera del curs que aviat s'anunciaria en els mitjans oficials de la Secció. Tot ens mostrava una missió senzilla. Ca, no ho fou! Pel temps atmosfèric sí que ho va ser, no va ploure tot i l'ai al cor de l'inici. La guia de l'itinerari, extreta de la xarxa, va ser la que ens va donar un bon caparró tot el matí.

L'Espunyola. Petit poble berguedanenc de cases disperses i escampades pel seu terme. Vila pagesa i ramadera. Venint del sud, enfront, se'ns presenta un gran teló de fons, els morrots avançats i abruptes de Sant Salvador i de Malla, de dreta a esquerra, que inicien aquí part del Prepirineu de la contrada.

Tot just arribar-hi cerquem l'ermita dels Sants Metges. Bon nom penso, però prest em pregunto, eren els sants els qui

Ermita dels Sants Metges. Totes les fotos són de Joaquim Carbonell.

eren metges o els metges eren uns sants? Es veu que es tracta de Sant Cosme i de Sant Damià que en l'antigor foren metges i l'església els va fitxar com a sants i així van poder lligar el nom d'aquest temple.

De la paret del darrere de la capella s'inicia el circuit tancat que teníem intenció de seguir i que seguirem. Passades unes cinc hores, ja ben tocades les campanades de les dues del migdia, palpàrem de nou el mur posterior dels sants amb ple goig d'haver caminat per tot el perímetre de la rodona.

Primer calia assolir l'enlairada i cantelluda punxa de Sant Salvador. De bon començament el camí, fressat, pren vers llevant d'una manera planera però anant guanyant, mandrós, alçada. Haguérem de passar el torrentot del Clot de Foubes per treure l'energia del cos i superar el sobtat i dret senderol, que no deixàrem, fins a sobrepassar les parets del cingle. El Clot de Foubes separa, clivellant la paret de la timba en dues meitats, aquell espadat del serrat. És com una profunda ferida menjada pel fregadís de l'aigua que s'hi escorre sobre el calcari de les roques.

Espadats de Sant Salvador.

Superat el gros graó i ja a 1.000 metres d'alçada, el sotabosc es torna prat de pastura. Entremig de les vaques abastarem el conjunt de Sant Salvador: les restes d'una molt antiga ermita que duu el mateix nom del sant, un vèrtex geodèsic, una senyera majestuosa voleiant lliure al vent i un espectacle tret de la paleta del millor artista pintor. Sota nostre un calidoscopi de coloraines tot emmarcat per voravius d'arbres i matolls. Camps amb verds clars i foscos i violacis, ocres gairebé grisos dels rostolls de vells sembrats i ocres lluenters per l'acció del pas recent de l'arada, marrons de tot l'escalat i figures de pessebre escampades arreu. Sobre els nostres caps una negra massa de núvols que es deixava esqueixar ací i allà per donar-nos matisats raigs de sol que avivaven les tonalitats. Un plaer.

Sadollats per la magnificència del topant reférem part del camí, cap a ponent, per cercar el caire de l'abisme tot passant per davant de la porta de la bòfia de Torneula. Aquest foradot, d'escassos metres de fondària, permet la seva entrada caminant de quatre grapes. De seguida, però, el sostre s'enlaira i hom

pot caminar-hi ben dret. Una vegada els ulls s'acostumen a la foscor podem atènyer un petit pèlag que recull l'aigua que regalima pels murs rocosos de la cova. Antigament nodria de líquid potable alguna casa del veïnat dels Sant Metges. Ara les bestioles hi entren a abeurar. Una vegada vista la cavitat seguirem l'aresta en la direcció que ja dúiem i el camí ens menà a dos petits embassaments, els pantans de l'Espunyola, situats en el curs alt del Clot de Foubes que aquí pren un altre nom, Clot de la Vila. Avui el color turquesa els curullava gairebé fins dalt. Són de construcció relativament recent i ara forneixen tot el poble.

Travessada la riera tornem a guanyar l'alçada que portàvem perduda en baixar al fons del rierol. Ara la pista, si no s'acabés de cop i volta, ens portaria de dret a l'altre punt destacat de la ruta, el cingle de Malla, però les coses són com són i fent una petita plana rodona fineix la seva utilitat al cap de poc. Això sí, el caminot ens ha deixat per sobre el precipici, ara només caldrà cercar, pujant per entre el bosc, la plana carena que acaba amb la meridional proa de Malla.

Dalt de Malla no hi ha cap vèrtex geogràfic, cap ruïna de res, cap senyera joirosa lliure al vent, només les restes esfilagarsades d'una bandera catalana que resisteix, això sí, valenta, els mals vents que pugen del sud i que en altra volta vénen del nord. L'espectacle paisatgístic ens torna a colpir com a Sant Salvador. Ací les nostres sabates trepitjarien l'indret dels Sants Metges, ho privaven més de 400 metres abismals. Ara, però, uns aligots es passejaven altius per sota i per sobre nostre fent-nos enveja amb els seus àgils envols. Què deuen pensar de

Panorama dels cingles: esquerra Malla, dreta Sant Salvador.

nosaltres veient-nos sempre tocant de peus a terra? Diuen, pobrets humans!

Deixem l'afuada punta i seguim cap al nord per la desfigurada carena per anar a trobar un altre torrent, el del Sallent, per on passa el GR-1. Camí? No n'hi ha o no el sabérem trobar, però malgrat tot amb l'experiència acumulada d'anys de tresc per les catalanes terres no ens vàrem perdre. Per entre els pins i trepitjant la tova estora d'un gruixut verd herbei hi anàrem a petar. El camí, el GR-1, sense deixar-lo ens portà, sempre en baixada i alguna ziga-zaga, a l'esperada església. De primer una senda, gastada i relliscosa pel pas del bestiar oví i cabrum, però vorejada encara de pins, va anar deixant pas a una pista envoltada d'un bosc d'alzines. En davallar encara més, arribant a la plana, els arbres s'engrandiren transformant-se en magnífics. Les pedres, plenes d'enveja, es convertiren en unes superbes formacions rocoses on la més gran pren el bonic nom de Roc de les Mosses. Què hi feien les nines en aquells misteriosos tocoms? Vés a saber! No en trobàrem cap per preguntar-li-ho.

Seguirem les marques vermelles i blanques i amb el temps d'un pensament ja abraçarem els Sants Metges.

Amable lectora o lector, si vols fruit de tot el que acabo d'explicar vés-hi quan puguis o aprofita les matinals de la SEAS, t'hi portarem aviat.

Caminada realitzada per Joana Jimeno, Josep M. Rius i Joaquim Carbonell.

Pantà gran de l'Espunyola.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 4 de novembre de 2013

— Altes i baixes: cap

— A causa del menor nombre de participants a la Caminada hi ha hagut un dèficit de 546,99 euros. S'informa que la comissió reiniciarà la seva activitat el març de l'any vinent.

— Per altra banda, s'ha hagut de comprar una nova impressora, per haver-se espatllat l'anterior, amb el cost de 89 euros.

— Es decideix fer el 14 de febrer vinent una xerrada sobre marxa nòrdica.

— La nostra Secció ha participat en el concurs Calvern, celebrat durant les Festes de Tardor, i ha guanyat amb l'equip format per Dolors Cardona, Maria Garcia i Jaume Campreciós.

— Ferran de la Fuente ha fet durant l'any la tasca de cuidador del PR-C 164 de Collserola, elaborant un informe sobre el seu estat que serà lliurat a la FEEC.

— Segueix l'alta participació en les Excursions en Família que fins ara s'han fet a Collserola. En la darrera, feta al pantà de Vallvidrera hi van participar 42 persones entre nenes, nens i familiars.

— Durant l'exposició dels dibuixos dels butlletins de la SEAS, feta al CIM de Can Ginestar, el 24 d'octubre es va fer un acte en el qual alguns dels dibuixants van explicar als 20 assistents detalls sobre el seu procés d'elaboració.

— A la Secció hem comprat un GPS amb tot el corresponent programari amb la intenció que sigui utilitzat a les diverses excursions i activitats que es facin.

— Es decideix allargar fins a final d'any la subvenció de les llicències temporals dels participants al Trail Running.

JORDI FIGUERAS ENS HA DEIXAT

El 27 de novembre de 2013 va morir el nostre soci Jordi Figueras i Piñol (1944-2013). El Jordi va ser president de l'Ateneu des del 1997 fins al 2002, i l'any 2000 es va donar d'alta com a soci de la SEAS. D'ell ens quedarà sempre el record del seu entusiasme en les tasques que empenia i de la seva sincera admiració per la tasca de la nostra Secció que sempre va voler manifestar públicament.

Foto de Jordi Farràs.

RECTIFIQUEM

A la pàgina 14 del butlletí 309, dins l'article «Primera excursió en Família», dèiem «... Pere Aceitón, que amb molt bones dots narratives, ens va explicar la història d'un home que va morir, al temps de la guerra, a can Cuiàs...» quan havia de dir «Pere Aceiton que, amb molt bones dots narratives, ens va explicar la història d'un home que va morir, fa molt de temps, a can Cuiàs».

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 80. No. 310

Taula de redacció — Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente,
Maria Garcia, Jordi Gironès i Agustí Revilla.
Autoedició — Jordi Gironès
Tramesa — Elisabeth Bart
Disseny — Toni Royo
Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern
Impressió — Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

ÍNDEX

- Portada** — Sortint de l'Aiguille du Midi. Foto de Manu Llabrés
02 — Calendari
03 — A Chamonix, a la cerca de la traça, per Manu Llabrés
07 — Renovació de la senyalització del PR-C 164, per Ferran de la Fuente
10 — El Montmagastre, per Francesc Riera
12 — Un matí pel Berguedà, per Joaquim Carbonell
15 — Informació de la SEAS
15 — Jordi Figueras i Piñol ens ha deixat

Després de l'exposició de la Sala Piquet del 24 de gener fins al 9 de febrer de 2013, amb 50 dibuixos, una mostra més reduïda es va exposar el mes de juliol al Mil·lenari i finalment al CIM de Can Ginestar del 8 d'octubre fins al 3 de novembre, coincidint amb les Festes de Tardor. A l'acte del 24 d'octubre fet al CIM, Juli Ochoa, Ferran de la Fuente i Francesc Riera, representant la resta d'autors dels dibuixos, comentaren detalls i anècdotes sobre el procés d'elaboració dels dibuixos. Imatges preses per Leonci Canals.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.310 Gener/Febrer 2014